

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Svk/1/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200205
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: prof. JUDr. Juraj Vačok
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:7020200205.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobkyne: Q. V., adresa trvalého pobytu: B. XXXX/XX, XXX XX Q., dátum narodenia: X. U. XXXX, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. KE-7S/71/2020-220, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalobkyni sa priznáva voči žalovanému právo na náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Okresný úrad Michalovce (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. OU-MI-KO1-2020/005985-2 z 5. februára 2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií v účinnom znení (ďalej len „zákon o slobode informácií“) nevyhovel Opakovanej žiadosti o kópie delimitačných protokolov a vyúčtovanie k reštitúcii podľa zákona 138/1991 z 27. januára 2020 podanej žalobkyňou (ďalej len „žiadosť“). Žalobkyňa ňou žiadala o kópie delimitačných protokolárnych zápisov a vyúčtovanie k reštitúcii podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v účinnom znení k pozemku č. XXX v intraviláne Q.. Prvostupňový orgán mal za to, že požadované informácie nebolo možné sprístupniť v režime zákona o slobode informácií, pretože ich vyhodnotil ako informácie zo zbierky listín z katastra nehnuteľností, ktoré sa poskytujú podľa katastrálneho zákona v účinnom znení (ďalej len „katastrálny zákon“) a podliehajú správnomu poplatku.

2. Žalobkyňa sa voči prvostupňovému rozhodnutiu odvolala. Žalovaný rozhodnutím sp. zn. OU-KE-OOP5-2020/018056/BNK z 24. februára 2020 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa v odvolaní namietala nezákonnosť prevodu, resp. prechodu vlastníckeho práva k parcele č. XXX v k. ú. Q., no nevenovala sa dôvodom namietanej nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia. Žalovaný zhodnotil, že sa stotožnil so záverom prvostupňového orgánu a nevzhladol dôvody na jeho zrušenie a vrátenie veci na nové konanie.

II. Konanie pred správnym súdom

3. Žalobkyňa podala voči rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu s návrhom na jeho zrušenie. Správny súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. KE-7S/71/2020-220 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“) z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) SSP zrušil rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

4. Správny súd svoje rozhodnutie postavil na tom, že z rozhodnutí orgánov verejnej správy nie je zrejmé: z akého dôvodu nebola informácia poskytnutá,

- na základe akej právnej úvahy dospeli orgány verejnej správy k neposkytnutiu informácie žalobkyni,
- z akých ustanovení zákonov orgány verejnej správy vychádzali a vec právne posúdili,
- ako sa žalovaný vyrovnal s odvolacími námietkami žalobkyne,
- na základe akého právneho dôvodu prvostupňový orgán posúdil žiadosť žalobkyne ako žiadosť o sprístupnenie informácie podľa zákona o slobode informácií.

Správny súd ustálil, že rozhodnutia orgánov verejnej správy neobsahujú náležitosti, ktoré má obsahovať odôvodnenie rozhodnutia, preto obe rozhodnutia orgánov verejnej správy trpia aj vadou nepreskúmateľnosti.

III. Kasačná sťažnosť žalovaného, stanovisko účastníkov

5. Žalovaný podal voči rozsudku správneho súdu kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom. Navrhol, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Eventuálne, aby zmenil rozsudok správneho súdu tak, že žalobu zamietla a rozhodnutie žalovaného potvrdzuje.

6. Podľa žalovaného, z obsahu žiadosti, z požiadavky na sprístupnenie delimitačných protokolov, ako aj z odkazu žalobkyne na zákon o slobode informácií bolo zrejmé, že ide o žiadosť o poskytnutie kópie listín postupom podľa zákona o slobode informácií. Mal za to, že § 11 ods. 1 písm. b) zákona o slobode informácií sa má extenzívnym výkladom vzťahovať aj na situácie, v ktorých je poskytovanie informácií upravené osobitným zákonom. Žalovaný vyjadril svoj názor, že považuje za nelogické, aby informácie, ktoré zákonodarca obmedzil z dôvodu existencie osobitnej právnej úpravy sprístupňovania údajov z katastrálneho operátu boli získavané inou formou. V tejto súvislosti uviedol rozsudok veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Vs/7/2020 zo 6. júla 2021, podľa ktorého ak jeden zákon, a teda, ak osobitný zákon ustanoví, že je niečo neverejné, nemožno vykladať, že je to podľa zákona o slobode informácií prístupné a verejné. Žalovaný mal za to, že pokiaľ osobitný predpis ustanovuje nesprístupňovanie určitých údajov, tak zákon o slobode informácií nemôže založiť slobodný prístup k týmto údajom. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 96/2010 z 9. marca 2010, podľa ktorého (...) pre obmedzenie základného práva na prístup k informáciám nie sú relevantné len ustanovenia § 8 až § 11 zákona o slobode informácií explicitne vymedzujúce obmedzenia v prístupe k informáciám, ale aj ustanovenia iných zákonných právnych predpisov chrániace práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie a mravnosť.

7. Žalovaný vychádzal tiež z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 15/1998 z 11. marca 1999, na podklade ktorého dospel k tomu, že obmedzenie práva na informácie môže vyplývať z akéhokoľvek právneho predpisu so silou zákona. V neposlednom rade sa opieral aj o ďalšie rozhodnutia, z ktorých podľa neho možno vyvodiť implicitné obmedzenie prístupu k informáciám, resp. prednosť osobitnej právnej úpravy pred zákonom o slobode informácií.

8. Žalovaný vyhodnotil právo na ochranu údajov zbierky listín ako silnejšie než právo osôb na informácie o takýchto údajoch, preto mal za to, že materiálne podmienky na nesprístupnenie informácie boli v prejednávanej veci naplnené. Zároveň bol presvedčený, že žalobkyni prvostupňový orgán, ale aj on sám dostatočne zrozumiteľne vysvetlil, prečo jej informácia nebola poskytnutá. Žalovaný akcentoval na ochranu práv účastníkov právnych úkonov, ktoré sa v zbierke listín nachádzajú.

9. Žalovaný k nevysporiadaniu sa s odvolacími námietkami uviedol, že žalobkyňa v odvolaní uvádzala aj skutočnosti, ktoré sa netýkali predmetu konania. Žalovaný preto na všetky námietky nereagoval. Vyjadril tiež svoju obavu, že poskytovanie informácií z katastrálneho operátu postupom podľa zákona o slobode informácií by spôsobilo účelovosť podávania takýchto žiadostí bez povinnosti úhrady správneho poplatku, popierajúc zmysel a účel právnej normy o obmedzenej verejnosti zbierky listín podľa § 68 ods. 3 katastrálneho zákona.

10. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrila.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h) SSP.

12. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

13. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou

a včas. Žalovaný je podľa § 4 ods. 2 písm. a) 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v účinnom znení oslobodený od súdneho poplatku za podanie kasačnej sťažnosti.

14. Po preskúmaní kasačnej sťažnosti a napadnutého rozsudku správneho súdu, ako i ostatného podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

15. Žalovaný, ako aj prvostupňový orgán svoje rozhodnutia opreli výlučne o to, že listiny, ktorých kópiu žalobkyňa požadovala, tvoria súčasť zbierky listín katastra nehnuteľností a majú byť poskytnuté v režime zákona o katastri nehnuteľností, za splnenia si poplatkovej povinnosti, ktorá je na tento postup naviazaná. Táto skutočnosť mala odôvodňovať záver pre nevyhovenie žiadosti žalobkyne. Obe rozhodnutia však úplne opomínajú vzťah medzi katastrálnym zákonom a zákonom o slobode informácií, pričom orgány verejnej správy nepodalí náležitú argumentáciu odôvodňujúcu ich úradný postup. Žalovaný sa pritom vôbec nezaoberal skúmaním, či nie je dôvod na sprístupnenie požadovaných informácií podľa zákona o slobode informácií. Kasačný súd preto postup žalovaného, konformne s názorom správneho súdu, vyhodnotil ako nezákonný.

16. Viacerými rozhodnutiami už bolo judikované, že pri posúdení kolízie sprístupňovania informácií podľa zákona o slobode informácií a obmedzení stanovených v inom zákone treba vychádzať z premisy, že oba zákony koexistujú vedľa seba, teda pôsobia v právnom systéme paralelne (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/1/2010 z 15. marca 2011, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž/8/2012 z 31. júla 2013, rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžik/3/2020 zo 16. decembra 2021, či rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžik/3/2021 z 29. augusta 2022). Z týchto rozhodnutí plynie záver, že zákon o slobode informácií nebráni osobám využiť postupy podľa iných zákonov a naopak, nebráni ani využitiu zákona o slobode informácií v prípadoch, kedy existuje osobitný zákon. Platí teda, že nikto nie je zákonom o slobode informácií zbavený možnosti využiť jeho právny režim s výhodami či nevýhodami, ktoré z neho plynú, hoci by sa v danej veci mohlo postupovať podľa osobitného zákona. V predmetnej veci sa takouto nevýhodou javí byť to, že by sa žalobkyňi poskytlo menšie penzum informácií, než keby zvolila režim podľa katastrálneho zákona. Uvedené však nič nemení na tom, že orgán verejnej správy žiadateľa za ním uskutočnenú voľbu nemôže ukraľovať na jeho právach.

17. Nie je tak vecne správny právny názor žalovaného, že zákon o slobode informácií má subsidiárny charakter a nemôže byť aplikovaný v prípadoch, v ktorých osobitná právna úprava so sprístupnením informácií počíta a presne vymedzuje podmienky, za ktorých možno sprístupnenie obmedziť. Je ponechané voľnej dispozícii každého, aby si zvolil právny režim prístupu k informáciám, ktorý pre seba považuje za najvhodnejší, spravidla v závislosti od svojho postavenia a vzťahu k orgánu verejnej správy, od ktorého informácie požaduje. S tým sa potom spája aj zodpovednosť za splnenie všetkých podmienok, ktoré z toho-ktorého režimu vyplývajú. Nemožno preto na nesprístupnenie informácie ako validným rozumieť ani argument, že poskytovanie informácií podľa katastrálneho zákona je spojené s poplatkovou povinnosťou.

18. Orgán verejnej správy je povinný voľbu režimu rešpektovať a v jej intenciách aj rozhodnúť. Nie je udržateľné rozhodnutie o nesprístupnení informácie založené bez hlbšieho vysvetlenia na tom, že existuje osobitná práva úprava - katastrálny zákon. Takýmto prístupom žalovaný znemožnil žalobkyňi uskutočňovať jej patriace práva.

19. Nemôže byť aplikovaný ani § 11 ods. 1 písm. b) zákona o slobode informácií. Podľa neho: Povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak ju zverejňuje na základe zákona (...). Tento dôvod obmedzenia sprístupnenia je možné aplikovať len na informácie, ktoré sú zverejnené tak, že ich každý môže voľne vyhľadať a získať. O takýto prípad potom nepôjde vtedy, ak sa informácia má sprístupniť za splnenia podmienky, že patrí do kategórie oprávnených osôb podľa osobitných predpisov. Skutočnosť, že sú požadované informácie sprístupňované podľa osobitných predpisov, stanovenému okruhu oprávnených osôb a za splnenia konkrétnych zákonných podmienok nenapĺňa dôvod obmedzenia sprístupnenia podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o slobode informácií. Nie je možné odmietnuť právo na poskytnutie informácie žiadanej podľa zákona o slobode informácií z dôvodov aplikácie ustanovenia iného zákona (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/106/2015 z 27. apríla 2016).

20. Kasačný súd nespochybňuje, že súdna prax, na ktorú žalovaný v kasačnej sťažnosti poukázal, vymedzila implicitné obmedzenia prístupu k informáciám vyplývajúce z osobitných predpisov. Súdna prax však v tejto súvislosti, čo už žalovaný nespomenul, apeluje na reštriktívny výklad prípustnosti obmedzenia práva na informácie. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach (nález sp. zn. II. ÚS 28/96 z 12. mája 1997, nález PL. ÚS 15/98 z 11. marca 1999, zverejnený v Zbierke zákonov

Slovenskej republiky, čiastka 29, pod č. 66/1999) koncipoval tri podmienky, ktoré musia pre obmedzenie práva na informácie byť kumulatívne vyhodnotené a naplnené:

- obmedzenie nachádzajúce sa v právnom predpise so silou zákona,
- požiadavka, aby toto obmedzenie slúžilo na ochranu práv a slobôd iných alebo na ochranu bezpečnosti štátu, verejného poriadku, verejného zdravia alebo mravnosti a
- preukázanie nevyhnutnosti prijatia obmedzenia.

21. Vyššie uvedené podmienky tak formulujú nielen nevyhnutnosť zákonného zmocnenia na obmedzenie, ale aj preukázanie existencie jedného zo záujmov vymedzených v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v účinnom znení a súčasne zdôvodnenie, prečo existuje potreba danú informáciu chrániť. Ak aj orgán verejnej správy identifikuje potrebu dotknutú informáciu chrániť, potom ďalšími čiastkovými krokmi pre finálne vyhodnotenie je posúdiť aj to, či táto potreba pretrváva a či sa ochrana vzťahuje na celú informáciu alebo len niektorú jej časť. V každom prípade ale je potrebné vykonať správnu úvahu, či niektoré čiastkové informácie nemožno žiadateľovi sprístupniť (porovnaj rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽik/3/2020 zo 16. decembra 2021). Pokiaľ žalobkyňa zvolila režim zákona o slobode informácií, prvostupňový orgán mal posudzovať, či s ohľadom na obmedzenia prístupu k informáciám podľa § 8 nasl. zákona o slobode informácií nemohol požadované dokumenty sprístupniť vo forme, ktorá by týmto obmedzeniam zodpovedala - vykonať anonymizáciu všetkého, čo by nebolo možné sprístupniť, resp. získať súhlas dotknutej osoby.

22. V prejednávanvej veci orgány verejnej správy tento prístup úplne opomenuli. Prvostupňový orgán odkazoval na § 11 ods. 1 písm. b) zákona o slobode informácií, čo, ako je zrejmé z predošlého textu, nemohlo byť vôbec uplatnené na prípad žalobkyne. Žalovaný dokonca len poukázal na ustanovenia zákona o slobode informácií a katastrálneho zákona, pod ktoré skutkový stav už ani nesubsumoval. Orgány verejnej správy žalobkyni prakticky nevysvetlili, prečo vydali napadnuté rozhodnutia. Sú pritom povinné svoje rozhodnutia riadne odôvodniť tak, aby (i) uviedli skutkové zistenia, z ktorých vychádzali, (ii) vysvetlili, ako tieto skutkové zistenia vyhodnotili a (iii) racionálne zdôvodnili svoje právne posúdenie. Aj orgány verejnej správy teda musia podložiť svoje závery, nie len ich konštatovať a neozrejmiť účastníkovi konania, prečo k nim došli. Namiesto toho len uzavreli, že ide o dokumenty zo zbierky listín katastra nehnuteľností, čo je dôvodom pre ich nesprístupnenie. Nepreukázali, z akých dôvodov boli žalobkyňou požadované dokumenty chránené, nezisťovali účel právnej normy v § 68 ods. 3 katastrálneho zákona, aké práva, resp. koho táto norma chráni a nevyhodnotili, či by sprístupnením požadovaných dokumentov zasiahli do niečích práv. Orgány verejnej správy neposudzovali ani len to, či žalobkyňa spadá do okruhu oprávnených osôb, napriek jej tvrdeniam o vlastníctve pozemku, ku ktorému kópiu dokumentov vyžadovala. Žalovaný len veľmi široko uviedol: Odvolací správny orgán sa stotožňuje s tvrdením prvostupňového správneho orgánu, v zmysle ktorého z obsahu žiadosti vyplýva, že predmetom žiadosti sú informácie, ktoré sa poskytujú žiadateľom postupom podľa katastrálneho zákona, pričom však je správny orgán povinný prihliadať na to, či je sťažovateľ oprávnenou osobou v zmysle § 68 ods. 3 katastrálneho zákona. Takýto záver ani v hrubých rysoch nereflektuje na atribúty riadneho odôvodnenia. Žalovaný síce kasačnou sťažnosťou načrtnol úvahu, že právo na ochranu údajov zbierky listín je silnejšie než právo osôb na informácie o takýchto údajoch, treba však zdôrazniť, že v jeho rozhodnutí, ale aj v tom prvostupňovom, bližšie úvahy a ich zdôvodnenia absentujú.

23. Podľa § 68 ods. 3 katastrálneho zákona: Verejnosť zbierky listín je obmedzená. Prístup k listinám uloženým v zbierke listín sa umožňuje len vlastníčkovi alebo inej oprávnenej osobe, ich právnym predchodcom a právnym nástupcom. Prístup k listinám uloženým v zbierke listín sa umožňuje na účely plnenia úloh podľa osobitných predpisov aj osobe, ktorá vykonáva geodetické a kartografické činnosti, znalcovi z odboru geodézie a kartografie, súdu, prokuratúre, Policajnému zboru, notárovi, súdному exekútorovi, správcovi podľa osobitného predpisu, daňovému úradu, štátnemu zamestnancovi, ktorého služobným úradom je úrad, Národnému bezpečnostnému úradu, Slovenskej informačnej službe a Vojenskému spravodajstvu. Obmedzenie verejnosti zbierky listín katastra nehnuteľností tak reflektuje na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a iných, svojou povahou súkromných záujmov. Je preto dôvodné posudzovanie takých dokumentov, pri ktorých chránený údaj nie je prítomný, či bezúčelnosť obmedzenia jeho verejnosti (bližšie pozri Fečík, M., Jakubáč, R. Katastrálny zákon. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2021, s 913 - 927). Pri takýchto dokumentoch je ešte väčšmi žiaduce, aby ich nesprístupnenie bolo logickým myšlienkovým postupom odôvodnené. Právo nemá byť len o mechanickom aplikovaní právnych noriem, ale o ich racionálnom a hodnotovo orientovanom posudzovaní, s cieľom napĺňať a nie popierať spravodlivosť konania.

24. K rozhodnutiu veľkého senátu Najvyššieho súdu sp. zn. 1Vs/7/2020 zo 6. júla 2021, na ktoré žalovaný v kasačnej sťažnosti odkázal je treba povedať, že východiskom pre záver ak osobitný zákon ustanoví, že je niečo neverejné, nemožno vykladať, že je to podľa zákona o slobode informácií prístupné a

verejné, bola otázka nahliadnutia do priestupkového spisu a umožnenia vyhotoviť si kópie zo spisu vo veci priestupku. V tomto smere bola jedným z argumentov aj neverejný priestupkový konania. Veľký senát uviedol, že ak predmetná informácia má pôvod v konaní, ktoré osobitné zákony označujú za neverejný, potom sa na sprístupnenie vzťahuje implicitné obmedzenie sprístupnenia informácie na základe tohto osobitného zákona. Z povahy veci je ale zrejmé, že nahliadnutie do spisu nie je sprístupnením informácie. Aj podľa veľkého senátu: úlohou zákona o slobode informácií nie je zabezpečovať prístup k informáciám účastníkom administratívneho konania vo veciach týkajúcich sa prebiehajúceho administratívneho konania. Rozsah prístupu účastníka by mal byť širší ako žiadateľov podľa zákona o slobode informácií, ktorí nie sú účastníkmi konania. Žalovaný teda citovanú vetu vytrhol z kontextu, pričom jej aplikovanie na prejednávaný prípad nemôže obstáť. Nad rámec uvedeného, veľký senát opätovne, v súlade s vyššie uvedenou judikatúrou, doplnil: zo systematického výkladu predpisov správneho práva vyplýva, že napriek tomu, že nie sú kodifikované, tak sa navzájom iba obmedzujú a doplňajú, ale nie sú v kontradikcii.

25. Orgány verejnej správy teda boli povinné sa vysporiadať s otázkou, či pri posudzovaní žiadosti žalobkyne, s ohľadom na povahu dokumentov, ktorých kópiu žiadala, obmedzenia normované v katastrálnom zákone boli implicitnými obmedzeniami k ich prístupu, a či tieto obmedzenia aj boli za daných okolností prípustné. Pokiaľ si žalobkyňa zvolila režim zákona o slobode informácií, táto jej mala byť poskytnutá v podobe, akú by po vykonaní všetkých potrebných úkonov, čo do ochrany zákonom o slobode informácií vymedzených údajov, bolo možné zverejniť. Kasačný súd v plnej miere súhlasí so závermi správneho súdu, že orgány verejnej správy svoj úradný postup nedostatočne ozrejmili a vec nesprávne právne posúdili. Z týchto dôvodov boli sťažnostné body žalovaného kasačným súdom vyhodnotené ako nedôvodné.

V. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

26. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná. Kasačný súd so zreteľom na právne posúdenie veci rozhodol podľa predmetného ustanovenia.

27. O nároku na náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1, ods. 3 v spojení s § 167 ods. 1 SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Podľa § 167 ods. 1 SSP ... súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú (...) náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom (...) úspech. Z dôvodu, že žalobkyňa bola vo výsledku úspešná, kasačný súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

28. Tento rozsudok prijal kasačný súd jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.